

A photograph of a religious ceremony. In the foreground, a person's hands are clasped in prayer over a golden chalice resting on a stone altar. In the background, a person in a black robe with a white and colorful sash holds a black book. The title 'Muslimer møder Jesus' is overlaid in large white text.

Muslimer møder Jesus

Fortællinger om
flugt og ny tro

Jørgen Hedager Nielsen

Jørgen Hedager Nielsen

Muslimere møder Jesus

Fortællinger om
flugt og ny tro

LOHSE

Indhold

Forord ...	7
Indledning ...	9
<i>Hamid</i> : Menigheden i kosmetikbutikken ...	15
Niels Nymann Eriksen – Dåbsundervisning ...	21
<i>Michael</i> : De kristne i Danmark er blevet min familie ...	27
Thomas Høyer – Det danske asylsystem ...	35
<i>Kanishka</i> : Gud tog min hævnørst ...	43
Knud Erik Nielsen – Præstens og kirkens forpligtelse ved dåb ...	65
<i>Parvin og Mohammad</i> : Udvalgt af Jesus ...	73
Else Wiwe – Tværkulturelt samarbejde i Syddanmark ...	83
<i>Sam</i> : Gud var nær under flugten ...	89
Palle Kure – Når flygtningen flytter videre ...	99
Birthe Munck-Fairwood – Migrantmenigheder ...	105
<i>Marcel</i> : Et levende bevis på Guds kærlighed ...	111
Steen Skovsgaard – Dommedag i islam og kristendom ...	125
Søren Dalsgaard – Folkekirkens migrantsamarbejde ...	129

Panteha: Nu er hun barn og ikke slave ... 135

Leif Kristiansen – Døb trods fare ved
eventuel hjemsendelse ... 151

Sara Afshari – Hvorfor konvertitter ofte taler farsi ... 157

Houman: Permanent opholdstilladelse hos Gud ... 163

Kurt Frost – Bibelcafé for afviste asylansøgere ... 189

Krista Rosenlund Bellows – Om den frivillige indsats ... 197

Basir: Islamisk bøn og kristen bøn er slet ikke det samme ... 203

Laila og Svend Aage Hansen – At lægge hjem til ... 211

Tak ... 217

Fakta om Iran og Afghanistan ... 219

Forord

Det er med stor glæde, Forlagsgruppen Lohse udgiver denne bog, der indeholder interviews med muslimer fra Iran og Afghanistan, der er konverteret til kristendommen.

På forlaget har vi i flere år haft et ønske om at udgive en bog, der fortæller om det store og herlige, der sker blandt mange af de flygtninge, der kommer til Danmark. Vi har ønsket os en bog, hvor de nye kristne med deres egne ord fortæller om mødet med en dansk evangelisk-luthersk kristendom.

Det har vi fået her. Det er en stærk bog, der rummer beretninger, som vi knap fatter den forfærdelige dybde af. Vi møder mennesker, der har indset, at islam ikke er sand. Flere af dem udtrykker deres holdning til islam så bastant, at det næsten virker for voldsomt for os, som stort set kun har kendt trygheden og glæden ved troen på den treenige Gud. Bogen viser, hvor frisættende det kristne evangelium bliver for mennesker, der kommer fra en helt anden tro og baggrund. Det udfordrer på en sund måde vores tendens til at opfatte tilgivelse og evigt liv ved tro på Jesus som en selvfølge.

Så er det også opmuntrende, hvad bogen kan fortælle om de mange danskere, der tilsidesætter opfyldelsen af egne behov for at stille sig til rådighed for de flygtninge, der kommer til Danmark. De er parate med praktisk hjælp og tilbud om fællesskab uanset flygtningenes tro, men også med et vidnesbyrd om den Herre og frelser, som de selv bygger deres liv på. At de selv får meget ud af det, mindsker ikke betydningen af den indsats, de yder ved Guds kraft. Deres erfaring og viden er med til at sætte

det, der sker iblandt os, i perspektiv og gøre det lettere for andre at gå ind i lignende opgaver.

Tak til Jørgen Hedager Nielsen for at påtage sig den store opgave at finde frem til og interviewe de mange, der lægger stemme til bogen, og bringe deres fortælling, vidnesbyrd og viden videre til læserne.

*Holger Skovenborg
Forlagschef, Forlagsgruppen Lohse*

Indledning

Et par tusinde muslimer er de seneste år konverteret til kristendommen i Danmark. Denne bog er en mosaik af fortællinger om deres flugt fra hjemlandet til Danmark og om deres vej fra islam til en kristen menighed. De kommer alle fra Iran eller Afghanistan, og de har derfor farsi som modersmål ligesom langt de fleste muslimske konvertitter i disse år.

Det har været et privilegium at interviewe dem. De har fortalt om deres fortid, om årsagen til, at de forlod deres fædreland og om deres vej til tro på Jesus. Det er mit håb, at bogen vil blive til opmuntring, til eftertanke og til forbøn hos læserne.

To typer tekster

Mellem de primære interviews med konvertitterne deler en række danskere med tilknytning til flygtninge- og migrantarbejdet ud af deres oplevelser og erfaringer.

De har hver deres vinkel på arbejdet. Enkelte bidrag har en vis tilknytning til det interview, der går umiddelbart forud, men de bidrager alle selvstændigt til bogens helhed.

De sekundære artikler og interviews repræsenterer nogle af de mange kirkelige initiativer, der har til hensigt at møde flygtningene og tilbyde fællesskab og støtte. Bidragene giver dog langt fra en dækkende beskrivelse af den meget omfattende indsats.

Tre formål

Fra begyndelsen har bogen haft tre formål.

Det første er at vise, at Gud stadig arbejder. Det formål opfylder de ni menneskers vidnesbyrd til fulde. Det har været meget trosstærkende at høre og arbejde med de forskellige beskrivelser af, hvordan Gud har lagt livet til rette. Alle har oplevet forfærdelige ting, men i dag har de et nært forhold til Jesus som frelser og herre.

Det andet formål er at vise danskere, at vores nye brødre og søstre i troen alle har haft gode grunde til at forlade deres hjemland. Enkelte har ønsket, at visse elementer af deres historie ikke skulle offentliggøres. Derfor kan der være huller i beretningerne.

Det tredje formål med bogen er, at den gerne må falde i hånden på søgende muslimer, som der er en del af i Danmark. Her får de en række levende vidnesbyrd fra mennesker, der opgav islam og nu elsker at fortælle om Jesus.

Ikke politisk

Formålet med bogen er ikke at rejse en politisk debat, men det er svært at gå tæt på levende mennesker i vanskelige situationer, uden at det udløser politiske overvejelser. De følgende kapitler er konvertiternes egne historier, fortalt som de gerne selv ville.

Mellem linjerne er der nogle steder glimt af oplevelser, der er så forfærdelige, at de er svære at sætte ord på.

Under arbejdet med bogen har min stolthed over at være dansker flere gange været under pres. Tænk, at vi behandler et ærligt og fint menneske som Houman på den måde! Men hvis nogen efter læsning af bogen bliver udfordret til politisk eller næstekærlig handling, så skyldes det mødet med bogens hovedpersoner og ikke en bevidst styring fra deres pennefører.

Ikke udtømmende

De medvirkende har hver deres historie. I udvælgelsen er det tilstræbt, at deres fortællinger skulle være forskellige, men de dækker ikke hele det brogede spekter af asylansøgere.

Flere har sagt nej tak til at medvirke. Det har de mange gode grunde til. Nogle vil af respekt for deres familie i hjemlandet ikke udsætte dem for den skam, at det offentligt hedder sig, at en søn eller en datter har forladt islam.

Andre har en direkte trussel hængende over hovedet, så det måske vil være livsfarligt for dem at stå offentligt frem med et vidnesbyrd om, at de har forladt islam og er blevet døbt med den kristne dåb. Der kan også være hensyn at tage til slægtinge i Danmark.

Alle er farsitalende

De medvirkende i bogen er fra Iran og Afghanistan. Der findes konvertitter fra andre lande, men flygtninge fra netop de to nævnte lande fylder rigtig meget. Begge lande har en form for *persisk* som officielt sprog. I Iran hedder det *farsi* og i Afghanistan hedder det *dari*, men der er ikke ret meget forskel. Derfor omtales migranter fra de to lande ofte med den fælles betegnelse »farsitalende«.

Når der er mange konvertitter blandt farsitalende i Danmark, skyldes det blandt andet, at der i Iran er en stor vækst i antallet af kristne. Denne vækst kan indirekte læses ud af en nyhedsnotits i Kristeligt Dagblad i december 2018. »Stort antal kristne anholdt« står der i overskriften. Hundrede kristne blev arresteret som led i regeringens forsøg på at få folk til ikke at omvende sig i juletiden. Det oplyses også, at straffen for at konvertere til kristendommen er skærpet meget de seneste år.

Troværdighed

Et af de temaer, der ofte dukker op i debatten om tildeling af opholdstilladelse, er *troværdighed*. Når asylansøgere kommer uden papirer, der kan dokumentere deres historie, hvordan finder man så ud af, om de taler sandt?

Det spørgsmål kan man også med en vis ret stille i forbindelse med denne bog. Alle de primære interviews er foretaget ansigt til ansigt, og de er tjekket i forhold til de fakta, der umiddelbart er tilgængelige, når det gælder historiske begivenheder og lignende. De er også alle læst igennem af mindst en, som kender den interviewede godt.

Dog er der to forhold, som kan betyde, at enkelte detaljer ikke er helt på plads. Den første er, at fortælleren har været hårdt psykisk belastet under en del af forløbet. Det kan betyde, at noget er blevet blandet sammen eller har forskubbet sig i erindringen. Men det er karakteristisk for konvertitterne, at de har et stort ønske om at være sandfærdige, og grundlæggende virker de meget troværdige, når man sidder over for dem.

Den anden vanskelighed er, at de er vokset op med en helt anden kalender end vores. Det har flere gange givet lidt problemer at få datoer og årstal på plads, og det kan ikke udelukkes, at en forskydning er smuttet gennem korrektoren.

*Jørgen Hedager Nielsen
Børkop, foråret 2019*

De kristne i Danmark er blevet min familie

Jeg voksede på en måde op på en begravelsesplads, hvor alle tilbad de afdøde. Den periode, jeg boede der, var jeg faktisk selv død, men Jesus mødte mig, og jeg blev levende. Jeg er overbevist om, at Jesus helt fra begyndelsen havde planer om at tage mig bort fra det sted og redde mig.

Michael

Den 1. oktober 2018 stod Michael i Københavns Lufthavn for at tage imod sin hustru og deres 15-årige søn. Han havde ikke set dem i syv år, så det blev en følelsesladet genforening. Fra lufthavnen kørte den lille familie direkte til Apostelkirken, hvor de knælede ved alteret. Michael havde nemlig aftalt med præsten, at de som det første efter familiesammenføringen skulle modtage forbøn og Guds velsignelse.

Et forfærdeligt sted

Michaels smil er bredt og afslører den lykke, som nu præger ham. Interviewet fandt sted et par uger efter hans familiesammenføring, så han smiler med god grund. Michael blev født for 39 år siden i det sydlige Iran, og han har ikke altid haft grund til at smile.

»Jeg kommer fra en meget religiøs familie. Fra jeg var helt lille, deltog jeg i alle de muslimske fester. Der, hvor jeg boede, troede de på Satan og tilbad statuer af hellige mænd, som var begravet der. De troede på alt muligt. De bad også til de døde,« fortæller han. Når han siger, at de troede på Satan, er det en opfattelse, han senere har fået. Det er den muslimske Allah, han benævner på den måde.

I islams historie er der mange, som har betydet noget specielt. De regnes for at være hellige på en særlig måde. Nogle moskeer er indviet til en eller flere af disse hellige mænd. Omkring en sådan moske kan der være en helt lille landsby med skole, og hvad der ellers er nødvendigt for det daglige liv. Dette samfund hører til moskeen og er på en måde en del af den.

»Det er vigtigt, at du forstår, hvor forfærdeligt det sted var, så du ved, hvad Jesus reddede mig fra. Det var som et helvede, og fra det sted har Jesus reddet mig,« understreger han flere gange.

Jesus havde en plan

»Jeg voksede på en måde op på en begravelsesplads, hvor alle tilbad de afdøde. Den periode, jeg boede der, var jeg faktisk selv død, men Jesus mødte mig, og jeg blev levende. Jeg er overbevist om, at Jesus helt fra begyndelsen havde planer om at tage mig bort fra det sted og redde mig,« fortæller Michael.

Han sætter det på spidsen ved at sige, at han egentlig ikke blev født som muslim, for allerede inden han blev født, havde Jesus lagt en plan for hans liv. Et liv, hvor han skulle være kristen. Men

han blev født i moskeen, for at han kunne blive et vidne om Jesus for sin familie og andre, som han kendte.

»Jeg kan rigtig godt lide det sted i Bibelen, hvor Jesus kalder på den døde Lazarus: 'Kom herud!' Jeg tænker på mig selv som død, indtil Jesus kaldte på mig,« understreger han.

Han har studentereksamen. Han gik på teknisk skole og arbejdede derefter med varmesystemer og klimaanlæg. Det var hans ansvar at lave kvalitetskontrol i byggerier. Han mener selv, at både hans egen familie og hustruens familie hører til middelklassen. De var ikke rige, men de manglede heller ikke noget.

»Men alt det betyder ikke så meget. Det vigtigste er, at Jesus havde en plan for mig helt fra begyndelsen, og jeg vil gerne fortælle til alle, hvordan han lagde det til rette, så jeg kom til at kende ham,« siger Michael med et stort smil.

Og han fortæller sit vidnesbyrd til alle. Han går jævnligt på gademission i det indre København sammen med en dansk ven.

Går med et kors

Michael mødte Jesus første gang gennem nogle bekendte. En af hans venner hjemme i Iran gik altid med et kors i en kæde om halsen. »Hvad betyder det?« spurgte Michael, og så hørte han for første gang om Bibelens Jesus.

Fra det tidspunkt begyndte han at studere kristne hjemmesider og se kristne tv-kanaler for at lære mere om kristendommen.

»Jeg har nu gået med dette kors i cirka 10 år,« siger han med endnu et stort smil, og viser det kors frem, som han har i en kæde om halsen. »Det er magen til det kors, min ven i Iran gik med.«

For at se udenlandsk tv skal man have en parabol. Det havde de i moskeen, hvor han voksede op. »Ved at se satellit-tv blev jeg forbundet med kristne i hele verden,« forklarer han. »En dag så jeg en kristen kanal, hvor forkynderen sluttede med at sige: 'Hvis du vil lægge hele dit liv i Jesu hånd, kan du gentage den bøn, jeg

nu beder.' Det gjorde jeg. Jeg bad sammen med tv-prædikanten. Alt blev lagt ind under Jesu navn, og siden har jeg selv bedt til Jesus.«

Meget om kristendommen

Da Michael begyndte at studere kristendommen, havde han været gift i seks år, og de havde en søn. I forbindelse med ægteskabet var han flyttet væk fra moskeen. Han blev gift ind i en meget religiøs familie.

»Mine onkler var ivrige missionærer for islam,« tilføjer han for at understrege, hvor meget han var omgivet af islam. Men så lyser hans ansigt igen op i et stort smil: »Jeg er blevet gift én gang, jeg er blevet far til en søn én gang, og jeg er blevet døbt én gang. Det er de vigtigste tre ting i mit liv.«

En af de tv-kanaler, der gav ham mere viden om kristendommen, var SAT-7. Og det var ikke svært for ham at finde ud af mere om kristendommen.

»På Facebook har jeg nok været i forbindelse med 3000 kristne mennesker, både missionærer og præster og almindelige kristne. Man kan finde alt, hvad man ønsker at vide om kristendommen, på farsi.«

Han håber, at han en dag selv får mulighed for at fortælle sit vidnesbyrd på tv.

Åben bekendelse af troen

Michael havde kristne venner og bekendte i Iran, men det var først i Danmark, han oplevede det kristne fællesskab med gudstjeneste og bøn.

»Men jeg troede på Jesus, og jeg gik med korset,« understreger han igen. Det gav mange konflikter, at han begyndte at gå med kors, og at han også havde det på i moskeen.

»Vi diskuterede religion, og jeg sagde: Allah er ikke en gud. Han er Satan. Og jeg sagde, at Muhammed fik Koranen fra Satan. En dag rev jeg nogle sider ud af Koranen. Så ville de dræbe mig, men Jesu kors reddede mig.«

Han kom også i konflikt med sin kones familie. »Jeg havde flere sammenstød med dem, efter at de hørte, at jeg havde revet Koranen i stykker. Det blev svært for mig lige fra det øjeblik, jeg bekendte min tro på Jesus. Men det var ikke forgæves. Mange, jeg kender fra den moske, hørte om Jesus. Min kones brors børn blev døbt, så Jesus har også mødt dem. De er nu i Tyskland eller Østrig. Halleluja! Min kone og min søn kom også til tro på Jesus. Derfor er de her i Danmark i dag.«

Du skal flygte

Situationen blev så alvorlig, at Michael måtte flygte fra Iran. »En dag hørte jeg fra Jesus i min hjerne og mine ører. Han sagde: 'Du skal bare gå væk fra dem. Du skal forlade Iran.' Da jeg forlod Iran, troede jeg ikke, at jeg kom til at se min kone og min søn igen. Jeg sagde til Jesus: 'Jeg overgiver alt i din hånd.' Min tro på Jesus stod over alt andet. Jeg ville ikke opgive ham, og så var jeg nødt til at flygte i sikkerhed.«

Før han flygtede, havde han flere gange en bestemt drøm. »Jeg var ved havet. Jeg løb hen mod vandet, og pludselig kunne jeg flyve ud over vandet som en fugl. Derfor vidste jeg, at Jesus ville hjælpe mig med at flygte. Den samme drøm havde jeg senere i asylcentret. Gud gav mig den drøm flere gange som et tegn på, at Jesus ville hjælpe. Det var Guds vilje, at jeg skulle være syv år i Danmark, mens jeg ventede på at se Guds plan med mit liv.«

Michael fandt en menneskesmugler, som hjalp ham gennem Tyrkiet og Europa til Danmark. »Det er en meget lang historie, som jeg ikke har lyst til at fortælle i dag,« siger han med et skul-

dertræk. »Men jeg kan sige, at under flugten var jeg tryk. Når der var farlige situationer, holdt jeg korset i min hånd.«

Besøg af Jesus

Som så mange andre konverterede muslimer har Michael haft flere syner. »Jeg har set Jesus med mine egne øjne,« fortæller han. »Engang – før jeg blev døbt – var jeg parat til at begå selvmord. Det var Satan, der forsøgte at få mig til det, men Jesus kom til mit værelse, og jeg så ham med mine egne øjne. Jeg er sikker på, at jeg ikke sov. Han kom ind i mit værelse, åbnede sine arme og smilede til mig. Jeg fik et voldsomt chok, men bagefter fandt jeg mig selv igen.«

Da han senere boede på asylcentret i Sjælsmark, fik han igen et syn. »Jesus viste sig for mig, men der var så meget lys, at jeg ikke kunne skelne ham på grund af lyset. Jeg begyndte at ryste, for jeg mærkede hans magt og energi. Jeg ved, at det var Jesus, og han lagde sin hånd på min arm, fordi han elsker mig, som han elsker alle. Han kom til mig for at hjælpe mig. Jeg har mærket Jesu nåde i mit liv.«

Den største dag

Michael ønsker ikke at snakke om sin sagsbehandling. »For mig er kristendommen ikke noget, der har med min sag at gøre, så kan vi ikke lade det ligge? Jeg har opholdstilladelse fra Himlen. Jeg har fået den som svar på bøn. Og jeg er rigtig glad for, at Jesus har ført mig til Danmark, hvor jeg kan være fri.«

Efter en dåbsoplæring blev Michael døbt i Lundtofte Kirke. Han regner sin dåbsdag som sin åndelige fødselsdag, og den er vigtigere for ham end hans fysiske fødselsdag.

»Den dag, jeg blev døbt, er den største dag i mit liv. Den dag døde jeg med Jesus og opstod med ham. Jeg boede dengang på

Avnstrup Asylcenter, og jeg husker, hvordan jeg mærkede, at luften var helt forandret. Farverne var klarere. Alt var nyt. Den dag er nu min fødselsdag, takket være Jesus. De kristne i Danmark er blevet min familie. De er mine søstre og brødre. De beder for mig. De har lært mig alt fra Bibelen.«

Ro i kroppen

Michael kom med i kristne fællesskaber gennem det tværkulturelle arbejde i missionshuset Bethesda og Apostelkirken i København. Han nyder at være sammen med andre kristne til gudstjeneste og kristne arrangementer.

»Det var fantastisk at opleve kristne bede sammen,« husker han. »Specielt når de bad for mig. Det gav mig ro i kroppen. Sangen var også noget helt nyt. I Iran synger man hver for sig, når man læser op af Koranen. Det er meget anderledes i Danmark, hvor der er fælles lovsang. Det er meget dejligt.«

Han holder særlig meget af sangen »Skriv dig Jesus på mit hjerte«. Det beviser han ved at citere fra den på dansk. »Og jeg spiller også lidt klaver,« siger han beskedent.

Vis Jesu kærlighed

Bliver Michael udfordret til at give et godt råd om, hvad kristne i Danmark kan gøre for at tage bedst muligt mod en flygtning fra Iran, lyder svaret kort og kontant: »Bed for os og giv os kærlighed.«

Udfordres han til at være lidt mere konkret, bliver han stille et stykke tid. »Vis os Jesu kærlighed,« lyder det så. Han bliver igen udfordret til at være lidt mere konkret. Det er han ikke meget for. Måske strider det mod hans mellemøstlige kultur at fortælle os, hvordan vi skal tage imod andre.

»Det er fint nok at snakke om Jesu kærlighed,« siger han efter

endnu en pause, »men det er meget vigtigt også at vise kærligheden. Jesus har elsket mig hver dag i syv år i Danmark, og mange gange skete det gennem kristne mennesker. Og så vil jeg også sige, at det er meget vigtigt at give Bibelen til folk. Vi må sprede Guds ord og bede for dem, vi giver den til. Det er vores ansvar. Vi skal give Bibelen – og gerne hele Bibelen – til dem.«

Michael begyndte selv at læse i Bibelen, da Thomas Høyer fra Bethesda gav ham en. »Og så kom jeg med i hans dåbsklasse. Det var så dejligt.« Efter sin anden omgang dåbsforberedelse blev han konfirmeret i Apostelkirken af Niels Nymann Eriksen.

Han er ikke meget for at nævne et favoritsted i Bibelen. »Uanset, hvor jeg læser, så føles det, som om at Gud taler med mig. Men der er alligevel et sted, der har sagt mig meget. Det er Matt 28,18-20.« Han finder hurtigt stedet på sin mobil og læser på farsi. Det er missionsbefalingen.

Michael var elev på Børkop Højskole i foråret 2018. Nu skal hans hustru og søn i gang med dåbsoplæringen. Han glæder sig meget til den dag, hvor de også skal døbes.

Slutbemærkning

Samtalen er ved at være slut, men Michael har lige noget, han gerne vil understrege: »Jeg tror, at Jesus allerede, mens jeg var foster, bestemte mig til at være kristen. Men han bestemte, at jeg skulle fødes i en muslimsk familie. På den måde kunne jeg blive vidne for andre muslimer, og nogle af dem er også blevet kristne. Den eneste ting, som er rigtig, rigtig vigtig for mig, er, at nogen nu læser mit vidnesbyrd og ved Guds nåde kommer til tro på Jesus. Jeg vil bede om, at Gud vil bruge mit vidnesbyrd.«